

”HATÁRTALANUL ERDÉLYBEN A MI SZEMÜNKKEL” 2025. május 1-5.

Egy határtalanul boldog csapat kalandjai – nemcsak térképen, de szívben is nyomot hagyva.

HAT-KP-1-2024/1-000201

I. Előkészítő szakasz – A kaland kezdete

Minden nagy utazás egy gondolattal kezdődik. Így volt ez a mi esetünkben is: a tanév elején már éreztük, hogy valami különleges vár ránk. Tanáraink segítségével egyre komolyabban kezdtünk foglalkozni az erdélyi kirándulás megszervezésével. A feladatok nemcsak izgalmasak voltak, hanem egyben fel is készítettek minket arra, hogy ne csak turistaként, hanem értő szívvel és nyitott szemmel induljunk majd útnak.

Osztályfőnöki órákon Erdély földrajzával, történelmével, kultúrájával ismerkedtünk – térképeket nézegettünk, nevezetességeket kutattunk, és sokan önként vállalták, hogy kiselőadásokat készítenek egy-egy látnivalóról.

Gyűjtöttünk képeket,

kisfilmeket, utánanéztünk a szállásnak, s közösen terveztük meg, mire lesz szükségünk az úthoz. Lassan nemcsak álom lett Erdély, hanem egy valós hely, amit már ismerős ismeretlenként vártunk. Ebben sokat segített a Határtalanul Barangoló digitális tartalomtár, amit tanáraink mutattak meg nekünk és mi magunk is nézegettük és ismerkedtünk leendő célunk megállóival, érdekességeivel.

Április 4-én elérkezett a nap, amikor először közös programon vehettünk részt leendő útitársainkkal. Budapestre utaztunk, hogy együtt látogassuk meg a Magyarság Háza Galériát, ahol egy különleges, rendhagyó történelemóra várt ránk. Egy kedves, felvidéki fiatal előadó nemcsak Trianon szomorú

emlékét idézte meg számunkra, hanem azt is megmutatta, hogyan lehet játékosan, mégis elgondolkodtató módon feldolgozni a múltat. Óriási szivacscockákból építettük újra a régi Magyarország térképét, Balassagyarmat

címerét, és közben észre sem vettük, mennyi tudással lettünk gazdagabbak.

Április 15-én újra találkoztunk – ezúttal már ismerősebb arcokkal és nagyobb lelkesedéssel. A ceglédi anyaiskolában megrendezett játékos foglalkozás során kezdetben még kicsit feszélyezetten ültünk be a terembe, de a közös feladatok és a jó hangulat hamar megtörték a jeget. Tanáraink csoportokat alakítottak, így

már nem „mi” meg „ők” voltunk, hanem egy kíváncsi, lelkes csapat. Erdéllyel kapcsolatos TOTÓ-k, szókeresők, szövegértések és Gábor Áronhoz kötődő feladványok segítettek abban, hogy ne csak egymást, hanem a ránk váró világot is közelebbről megismerjük.

Az előkészület hetei és hónapjai során nemcsak tudást szereztünk, hanem közösséggé is formálódtunk – és már biztosak voltunk benne: ez az utazás több lesz, mint egy kirándulás. Egy valódi közös élmény születik majd, amely talán egész életünkön át elkísér.

II. Az utazás – A közös kaland valóra válik

Május 1-jén, az ünnepnap csendjében indultunk útnak Erdély felé. A Király-hágónál tartott pihenő alatt megcsodáltuk a festői tájat, és

elkészültek első közös fotóink is „Erdély kapujában”. A napfényes idő kedvezett a túránknak: a Tordai-hasadékban tett kellemes, de izgalmas sétánk során bátran átkeltünk a függőhidakon, miközben lenyűgözött minket a sziklafalak vad szépsége. Kora este érkeztünk Marosvásárhelyre, ahol a Bolyaiak szobránál

tisztelegtünk a tudós apa-fia emléke előtt. Meghallgattuk munkásságukról szóló rövid ismertetőt, majd koszorút helyeztünk el. A nap végén elfoglaltuk szállásunkat a gyergyószárhegyi Kastély Panzióban, ahol kedves fogadtatásban részesültünk.

Május 2-án reggel Feri bácsi tornája segített, hogy könnyebben induljon a nap, hiszen komoly túra várt ránk: a Gyilkos-tó partján sétáltunk, majd a Békás-szoros lenyűgöző sziklafalai között ereszkedtünk lefelé. Később továbbindultunk

előtt. A lelki

somlyói nyeregbe, ahol a gyönyörű panoráma minden fáradságot megért. Visszaúton megízlelhattuk a borvíz annyira várt ízért, amit utólagosan már többen szívesen elfelejtenénk. A nap végére testileg kimerülten, de lelkileg megerősödve tértünk vissza a szállásra.

Május 3-án reggel a Nyergestetőn, a kopjafák között hajtottunk fejet az 1848–49-es hősök előtt. Meghallgattuk Gál Sándor és társai történetét, majd közösen elénekeltük a székely himnuszt. Ezután a

játszottunk, pihentünk, majd a meredek lejtőn visszakapaszkodtunk a buszhoz. Hazafelé megálltunk Madéfalván, ahol a székely áldozatok emlékművénél koszorúztunk, és megemlékeztünk az

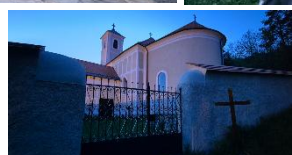
időnk közösen még jobban felfedezni „bázistelepülésünk” értékeit, mint a Lázár kastélyt vagy a kolostort, főteret, illetve beszélgetni a helyi élet meghatározó alakjaival és persze a fiúk a kapcsolatokat is ápolták egy kis rögtönzött focimeccs keretében.

Mohos-tőzegláp következett: szakvezetőnk segítségével ismerkedtünk a különleges mocsaras élővilággal. A vadregényes táj ezután is folytatódott: a Szent Anna-tó partján

1764-es tragédiáról. Sajnos ezen a napon a Torjai bűdösbarlangot ki kellett hagynunk, mert úgy értesültünk, hogy nagyon sok a medve a környéken és tanáraink azt a bölcs döntést hozták, amit itt mi is sokszor hallattunk: „A medve nem játék!” Így délután még volt

Május 4-én lélekemelő nap várt ránk: Gyergyószentmiklóson ellátogattunk a Bőjte Csaba testvér által alapított gyermekotthonba. A velünk egykorú fiatalok sorsa mélyen megérintett minket, és szívből örültünk a közös játéknak, beszélgetéseknek. Ezt követően Gyergyóditróban jártunk, ahol nemcsak a monumentális templom nyugtázott le minket, hanem a

kiállított makettek is, amelyek híres magyar épületeket mutattak be. Délután izgalmas lovaskocsikázáson

vettünk részt, majd egy esztenán ismerkedtünk meg a pásztorélet mindennapjaival. A tehénhajtás, a fejés, a kutyák játékossága, és a természet közelsége mindannyiunk számára maradandó élmény maradt. Este, vacsora után kvízzájtékkal idéztük fel a napok során szerzett ismereteket és élményeket. Jó volt a nap nagy részében együtt lenni az itt élő gyerekekkel, beszélgetni velük, meg tapasztalni a mindennapi életüket.

Május 5-én, a kora reggeli órákban búcsút vettünk vendéglátóinktól, és elindultunk a tordai sóbányába, ahol a sóval borított mélység különleges világa, a föld alatti tó és a lélegzetelállító formák

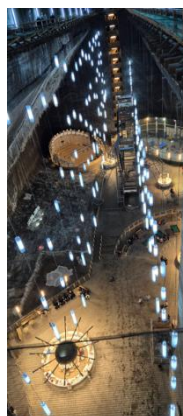
csodálattal töltötték el minket. Innen utunk Kolozsvárra vezetett: a főtéren

megcsodáltuk Mátyás király impozáns szobrát, majd a Szent Mihály-templomban

imádkoztunk, hálát adva az együtt töltött napokért. Hazafelé az eső is eleredt, s szinte végigkísért minket egészen Erdély határáig. Este Kocséron köszöntünk el ceglédi barátainktól – szívünkben hálával, fejünkben emlékek sokaságával zártuk ezt a tartalmas és felejthetetlen utat.

III. Értékelő szakasz – A kaland vége!?

Hazaérkezésünk után még sokáig Erdély bűvöletében éltünk: beszélgettünk az ott élő székely honfitársainkról, újra és újra felelevenítettük az élményeket, és örömmel

Napjához közeledve közösen gondolkodtunk el azon, hogy mi köt össze minket határon túli testvéreinkkel, és mit is jelent számunkra a nemzethez tartozás. Osztályfoglalkozások

meséltük el iskolatársainknak, merre jártunk, mit láttunk, mit tanultunk. A Nemzeti Összetartozás

keretében átnéztük kedvenc fotóinkat, kitöltöttünk egy online kérdőívet, és egy közösen szerkesztett kisfilm segítségével iskolatársainkat is beavattuk kalandjainkba. Interaktív játékokkal, vetélkedőkkel, beszélgetésekkel és egy közös témánappal tettük még élőbbé az

emlékeket. A Nemzeti Összetartozás Napján az egész iskola részvételével, együtt készítettük el Nagy-Magyarország képét, amelynek minden részletét mi, tanulók alkottuk meg – ezzel is kifejezve összetartozásunkat és a közös élmények erejét. Hálásak vagyunk Magyarország Kormányának és a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt-nek, hogy lehetővé tették számunkra ezt a felejthetetlen, életre szóló utazást. Bízunk benne, hogy jövőre a mostani hatodikosok is hasonlóan gazdag élményekkel térhetnek haza, és továbbadhatják azt, amit mi is kaptunk.

